

[Ivar Nørgaard]

Jeg tror imidlertid, at der ikke kun er behov for noget mere information til befolkningen om pengepolitik, som økonomiministeren formulerer det, men at der også er behov for, at folketinget og dets udvalg har mulighed for aktivt at beskæftige sig med pengepolitikken og dens relationer til finanspolitik, indkomstpøolitik og valutapolitik. Vi behandler jo disse sager her i folketinget hver for sig, og det gør, at der bliver overordentlig stor skævhed i myndighedsfordelingen, for mens vi så godt som slet ikke behandler pengepolitik og valutapolitik, men derimod finanspolitik og indkomstpøolitik, foregår der for lukkede døre en række drøftelser om pengepolitikens sammenhæng med de andre politikker. Derfor ville vi mene, at vi burde se på en ny metode, en ny procedure for et bedre samarbejde mellem regeringens forskellige ministerier, Nationalbanken og folketinget.

Som næste punkt på dagsordenen skal vi jo behandle et forslag fra socialdemokratiet og et par andre partier om, hvordan man kunne gøre dette mere effektivt for så vidt angår valutabekendtgørelsesændringer. Men vi finder faktisk, at det også burde gøres for pengepolitiske foranstaltninger – også dem, der udelukkende vedrører det indre marked – og jeg vil spørge økonomiministeren, om han ikke finder, det ville være fornuftigt at gøre det politisk-økonomiske udvalg til et forum for regelmæssige redegørelser fra regeringen om penge- og valutapolitiske transaktioner. Det er da rigtigt, som økonomiministeren siger, at ressortfordelingen er sådan, at det er under industriministeren, valutasagerne sorterer, og at det normalt har været valutaudvalget, men der er jo ikke noget i vejen for, at vi ophævede valutaudvalget herinde og bestemte, at det nu skulle foregå i sammenhæng med finans- og økonomisk politik i det hele taget i PØ-udvalget, og at industriministeren så kom i PØ-udvalget. Det er altså grunden til, at vi har stillet det forslag, som vi skal behandle om et øjeblik, men vi ser også gerne, at det sker for så vidt angår de almindelige pengepolitiske forhold, og at vi dér får en drøftelse, som muligvis også skulle medføre, at vi i givet fald kunne få en drøftelse med Nationalbanken i dette udvalg – ikke kun ved, at vi fik skriftlige svar, men også ved, at vi fik en drøftelse med repræsentanter for Nationalbanken, for som med-

lemmer af repræsentantskabet møder vi kun Nationalbanken fire gange om året, og det er ikke rimeligt; man skal også ad hoc, altså akut, kunne tage denne debat op.

Gammelgaard (KF):

Når man hører socialdemokratiske og SF-talsmænd i denne debat, skulle man tro, at liberalisering af kapitalbevægelserne er noget nyt, noget, den nuværende regering har fundet på. Men kendsgerningen er jo, at Danmark i mere end 25 år har forsøgt at få så liberale kapitalbevægelser som overhovedet muligt.

Det begyndte i slutningen af 1950'erne inden for det daværende OEEC og blev fulgt op i 1961 gennem vedtagelsen af OECDs såkaldte kapitalliberaliseringskode. I 1972, da den daværende statsminister og den daværende minister for udenrigsøkonomi og markedsanliggender – det sidste var for øvrigt hr. Ivar Nørgaard – på Danmarks vegne underskrev Romtraktaten, forpligtede vi os til at sikre fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. I 1979 meldte vi os så ind i det såkaldte EMS-samarbejde, der sikrer stabilitet i kurserne og for øvrigt også øget tillid til kronen.

Det er altså ikke noget nyt, at vi har fået liberale kapitalbevægelser; det er noget, skiftende regeringer har arbejdet på bevidst igennem mange, mange år – ja mere end 25 år.

De liberaliseringer, Danmark har gennemført på penge- og valutaområdet, er heller ikke noget særsyn set i international sammenhæng. Det er en international proces, som er en naturlig følge af den økonomiske integration, som heldigvis er sket mellem landene. En øget samhandel landene imellem forudsætter simpelt hen et mere fleksibelt og frit kapitalmarked til betaling og finansiering af bevægelserne.

De seneste års liberaliseringer – altså i denne regerings tid – har givet en række særdeles positive resultater. Dem glemmer oppositionen at nævne.

I den pengepolitiske redegørelse fra vismændene peger man på rente- og inflationsfaldet som to konkrete resultater af de nye penge- og valutabestemmelser. Ingen kan vel påstå, at en halvering af både renten og inflationen har skadet dansk økonomi – tværtimod.